

Tisztelettel köszöntöm a megjelenteket. Közülük is megkülönböztetett szeretettel üdvözlöm osztálytársaimat, a harmincas születésű túlélőket, a háborús nemzedéket, akik eljöttek erre a hatvanéves érettségi találkozóra. Három párhuzamos osztály megfogyatkozott létszámmal ünnepli az évfordulót, felidézve a mozgalmas, néha mai szemmel nézve mosolyt keltő eseményeit, ez a korszak, a gimnáziumi éveink, életünk egyik legszebb időszakát jelentették. Gyapotot szedtünk, répát egyeltünk, rizsföldeket műveltünk, Dunapentele, Hanság lecsapolása, a Szolnoki Papírgyár építése. Mi voltunk a NÉKOSZ utolsó nemzedéke, az elsőgenerációs értelmiség forrása, akik akkor tízezerrel töltötték meg a főiskolák, egyetemek padjait. Énekeltük, hogy holnapra megforgatjuk az egész világot és most a ha tvanéves évfordulón látjuk, hogy nem mi forgattuk meg a világot, hanem a világ forgatott meg minket. Eljöttünk a találkozóra estét betöltő egészségügyi panaszainkkal, de azt javasolom, hogy most mégsem ezzel töltjük el az estét, hiszen ez úgysem lenne arra elégséges. Bölcsőbbek lettünk. Életünk megélt fájdalmas eseményeihez képest, mint szeretteink elvesztése, jelentéktelenné válnak a napi bosszúságok. Minket már nem lehet a mindennapi gondokkal felzaklatni. Mi kifelé megyünk, ahogyan Ady írta:

*„Nem szeretem kiket szerettem
Nem gyűlölöm kiket gyűlöltem
Messzebb, messzebb visz minden óra
Fekete, zöld babérfák terhe esőzik a bús távozóra”*

Nem lehet azonban a hátralevő időnkét mindvégig a biztos elmúlásra készüléssel tölteni. Találni kell egy célt, egy pontot, aminek megvalósítása még némi tartalommal töltheti meg az életünket. Most eljöttünk az alma mater falaihoz, Kresznerics Gyula, Varga József, Szász Béla és a Gyergyói János és a Csávás tanárok sírjához, akiknek tudása, tisztessége, emberi méltósága mindig hagyott számunkra egy-egy szép üzenetet. Személy szerint nekem a legnagyobb karcagi örökségem, hogy elsajátíthattam az irodalom) ezen belül a versek szeretetét. Sok este idéztem fel elalvás előtt kedvenc költőim rímjeit. Amikor az érettségi találkozók alkalmával eljövünk, hogy virágot tegyünk tanáraink sírjaira, emlékeinkben válnak halhatatlanná.

Külön köszönöm a Gimnázium igazgatójának, Juhásznénak, aki az ötéves találkozón a Gimnázium hallgatóinak tekintett bennünket, akkor, amikor már alig van, aki még emlékezne az 1953-ban érettségizett három osztály Gimnáziumban töltött napjaira.

Kellemes estét kívánok mindannyiunknak. Legyen ez az alkalom a visszaemlékezés, a felhőtlen örömök estéje.

Karcag 1953-2013.

Magyar Kálmán